

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce

X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Dlabolou
sídlem U Studánky 3, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému:

Krajský úřadu Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2020, č. j. X, X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 10. 2020, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Michala Dlaboly, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení.

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant (dále jen „silniční úřad“) ze dne 26. 5. 2020, č. j. X. Tímto rozhodnutím silniční úřad podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyslovil, že na části pozemků p. č. st. X, p. č. X, X a X v k. ú. X pod X, obec X, existuje veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, která vznikla nejpozději v 70. letech 20. století, s tím, že průběh komunikace o šířce cca 2,5 až 3 m je zakreslen v katastrální mapě, která je přílohou rozhodnutí.
2. Správní řízení bylo zahájeno podáním žádosti ze dne 10. 1. 2020, kterou se žalobce domáhal určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na jeho pozemcích st. p. č. X, p. č. X, X a X. Silniční úřad do spisového materiálu založil výpisy z katastru nemovitostí ohledně vlastnictví pozemků uživatelů posuzované komunikace a pozemků ve vlastnictví státu, na kterých se nachází navazující komunikace. Dále mapové podklady zachycující průběh komunikace a průběh zvažovaných alternativ po pozemcích p. č. X a X, i strašší mapové podklady. Lesy České republiky, s. p. potvrdily, že komunikace je jedinou přístupovou cestou k blízkému lesnímu komplexu za účelem lesního hospodaření.
3. Silniční úřad nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním posuzované komunikace. Dále se zabýval stavem alternativně uvažovaných cest na pozemcích p. č. X a X, o průběhu komunikace a stavu dalších pozemků pořídil rozsáhlou fotodokumentaci.
4. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2020 silniční úřad vyslovil, že na části žalobcových pozemků existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Závěr o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích a dále na pozemcích p. č. X, X a X ve vlastnictví státu postavil za zjištění, že komunikace uspokojuje komunikační potřeby vlastníků nemovitostí, primárně sloužila k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, jde o slepou komunikaci napojující se na místní komunikaci na p. č. X. Jde o stálou a patrnou dopravní cestu s povrchem zčásti zpevněným asfaltem, pokračující vyježděnými koleje. Na základě svědeckých výpovědí silniční úřad dovodil, že souhlas s užíváním komunikace veřejností byl dán konkludentně předchozími vlastníky již v 70. letech 20. století. Dále konstatoval, že komunikace je jedinou přístupovou komunikací k nemovitostem č. p. X a č. p. X, obci zajišťuje přístup na lesní pozemky přes státní lesy a je jediným přístupem na některé státní pozemky. Silniční úřad se zabýval možnými komunikačními alternativami. Na obecním pozemku p. č. X se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, pozemek končí u stavby garáže, na jeho části se nachází stavba, dále je svažitý, oplocený, zarostlý, je na něm drobný vodní tok. Také další obecní pozemek p. č. X není dopravní alternativou, na části se sice nachází veřejně přístupná účelová komunikace, pravá opravená část s asfaltovým povrchem končí u hřbitova, na levé části není veřejně přístupná účelová

komunikace, slouží jako pastevecký areál, dále je náznak cesty, ale nikoli svou šířkou vhodný pro zemědělskou a lesní techniku. Ani tzv. Jedlová cesta není přístupovou alternativou, je to lesní cesta, směrem do obce jen pro pěší. Pozemek p. č. X užívat nelze, jde pozemek ve vlastnictví fyzických osob, na kterém není veřejně přístupná účelová komunikace. Navazující pozemek p. č. X je žalobce, končí před lesními pozemky a nezajišťuje příjezd na pozemky p. č. X a p. č. X. Silniční úřad odmítl žalobcem navrhované alternativy, neboť na pozemcích se nenacházejí dopravní cesty, resp. jde o soukromé pozemky. Silniční úřad odmítl provést další svědecké výsledky a vyžádat znalecký posudek za účelem posouzení dopravních alternativ posuzované komunikace.

5. Žalovaný se v potvrzujícím rozhodnutí ze dne 7. 10. 2020 surčením charakteru posuzované komunikace ztotožnil. Alternativní cesty, na které žalobce poukazoval, zanikly nebo nelze bez jakékoliv pochybnosti určit, zda se jedná o účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Pokud veřejnost předmětnou komunikaci užívá, podporuje to závěr, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalovaný souhlasil s důvody, pro které silniční úřad neprovedl žalobcem navrhované výsledky svědků. Uvedl, že silniční úřad předvolal hlavně starousedlíky, z jejich svědeckých výpovědi vyplývá, že komunikace existovala již v sedmdesátých letech. Výpovědi celkem 8 svědků nebyly v rozporu a potvrzovaly, že předchozí vlastník souhlasil s veřejným užíváním komunikace, nikomu v jejím užívání nebránil. Žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno v řízení o žádosti nesl především žalobce, ten sice trval na dalších svědeckých výsledcích, ale jiné důkazy k žádosti nepředložil. Podle žalovaného postupoval silniční úřad správně, pokud nevyžádal provedení znaleckého posudku, který by určil alternativní komunikaci. K posouzení věci totiž nejsou zapotřebí zvláštní znalosti, které by nebyl silniční úřad schopen, případně v součinnosti s jiným orgánem, zjistit. Odborná znalost jakékoliv úřední osoby silničního úřadu je k posouzení dopravní alternativy dostačující. K posudku X žalovaný konstatoval, že ignoruje současný existující stav v daném území, nepřihlíží k vlastnickým právům a nedodržuje základní podmínku, kterou je již stávající existence prokazatelné alternativy bez jakýchkoliv pochybností. Připustil, že posudek byl doložen spolu se souhlasem majitelů pozemků manželů X s veřejným užíváním komunikace na jejich pozemcích, ovšem schází datum udělení souhlasu. Podle žalovaného nelze takto právo nelze vynucovat, v případě deklaratorního řízení se posuzují alternativní komunikace a všechny znaky v době podání žádosti. V daném případě dochází k zakládání nových práv a povinností, při nichž by manželé X byli povinni strpět veřejné užívání jejich pozemků na úkor žalobce. I znalcem určená komunikace by musela být deklarovaná, nejedná se o komunikaci, kterou by silniční úřad osvědčil bez pochyb. Pokud se žalobce dovolával zhoršujícího se stavu jeho nemovitostí, nijak svoje tvrzení neprokázal, statický posudek, který zmiňoval, nedoložil. Žalovaný dodal, že stavebně technický stav nemovitosti s vedením deklaratorního řízení v dané věci nesouvisí.

II. Žaloba

6. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že nebyl naplněn znak nutné komunikační potřeby předmětné komunikace. V daném místě se nacházejí přinejmenším dvě existující a nedaleko od sebe ležící cesty vedoucí z obce Bílý Potok směrem k lesu, které jsou podle svědka X využívány a srovnatelné. V obou případech jde o zpevněné srovnatelné cesty měnící se ve vyjeté koleje v terénu, jak uvedl svědek X. Není relevantní, zda veřejnost předmětnou cestu užívá, nýbrž výhradně to, zda veřejnost tuto cestu musí užívat. Takový důvod podle názoru žalobce neexistuje, veřejnost může užívat jinou komunikaci.

7. Pokud jde o neprovedené důkazy, žalobce namítal, že k posouzení existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby nepostačuje žalovaným zmiňovaná odborná znalost, nýbrž je k němu nezbytná i důkladná místní znalost předmětné cesty a jejího okolí. Žalobce se proto domnívá, že jeho důkazní návrh znaleckým posudkem je opodstatněný. Pokud žalovaný, resp. silniční úřad rozhodli bez takového posudku a detailní místní znalosti, postupovali nesprávně.
8. Žalobce dále namítal, že žalovaný odborné vyjádření soudního znalce X hodnotil jen povšechně. Proto si žalobce nemůže učinit obrázek o tom, co konkrétně bylo na důkazu špatně, tudíž nedokáže na hodnocení důkazů konkrétně reagovat. Z pohledu žalobce je odborné vyjádření X správné a prokazuje existenci dopravní alternativy k předmětné cestě. Žalovaný vágností hodnocení důkazu zatížil svoje rozhodnutí nesrozumitelností a nepřezkoumatelností. Pokud uvedl, že znalec nemůže určit, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, žalobce se s tímto náhledem ztotožnil. O tom však znalec nerozhodoval, pouze na str. 9 svého vyjádření zaujal závěr, že byla zjištěna alternativní cesta, posouzení takové odborné otázky znalci přísluší.
9. Žalobce rovněž nesouhlasil s hodnocením souhlasu manželů X ze strany žalovaného. Relevantní dle názoru žalobce je pouze to, zda byl souhlas udělen či nikoliv, není podstatné, kdy se tak stalo. Rozhodnutí nezakládá žádná nová práva a povinnosti, při nichž by byli manželé X povinni strpět veřejné užívání jejich pozemku na úkor žalobce. Rozhodnutí jen deklaruje, zda jsou splněny veškeré nutné předpoklady existence veřejně přístupné účelové komunikace u předmětné cesty.
10. Podle žalobce měl žalovaný dospět ke zjištění, že neexistuje nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba využívání předmětné cesty, neboť existuje jiná veřejná, srovnatelná a využívána komunikace, tudíž nejsou splněny veškeré nutné předpoklady existence veřejně přístupné účelové komunikace u posuzované cesty. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu na zamítnul, neboť na dotčených pozemcích se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Silniční úřad provedl hledání alternativních možností a shledal, že v době podání žádosti neexistovala komunikační alternativa, kterou by mohl bez jakýchkoliv pochybností osvědčit.
12. Žalobce k odvolání předložil dopravní posouzení, ve kterém byly vyhodnoceny komunikační alternativy. Bylo uvedeno, že komunikační alternativa existuje, a to po pozemcích manželů X, jejichž souhlasy s užíváním pozemků žalobce doložil spolu s odborným posouzením. Tento postup označil žalovaný jako nepřipustný, neboť komunikační alternativa v době vedení řízení neexistovala a byla vytvořená uměle po vydání rozhodnutí silničního úřadu. V předloženém souhlasu manželů X nebyl uveden termín podpisu, vzhledem k tomu, že v době řízení vedeného silničním úřadem existující komunikace neexistovala, posuzována komunikace naplňovala všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace,

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s deklaratorním rozhodnutím silničního úřadu podle § 142 odst. 1 správního řádu o tom, že na části pozemků žalobce st. p. č. X, p. č. X, X a X označené v příloze rozhodnutí se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jádrem sporu je posouzení otázky, zda byl v souladu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích naplněn rovněž čtvrtý znak účelové komunikace veřejně přístupné, kterým je nutná komunikační potřeba komunikace (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06).
15. Pokud jde o dokazování v řízení o žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, podle § 142 odst. 3 správního řádu platí, že se postupuje obdobně podle § 141 odst. 4 uvedeného zákona. Správní orgán tedy vychází z důkazů, které byly účastníky navrženy, ale může provést i důkazy jiné, případně vzít za svá skutková zjištění i shodná prohlášení účastníků řízení. Důkazní břemeno tedy primárně leží na žadateli.
16. Soud se nejprve musel vypořádat s namítanými procesními pochybeními žalovaného. Jak již soud uvedl shora, v řízení o určení právního vztahu je to především žadatel, který je povinen předložit či alespoň označit důkazy, které mají prokázat jeho tvrzení v žádosti. Citovaná ustanovení však nelze vykládat tak, že by správní orgán musel provést veškeré důkazy žadatelem navržené. Je současně povinností správního orgánu dodržovat základní zásady správního řízení. Mezi ty patří zásada materiální pravdy, která zahrnuje povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro souladu rozhodnutí se zákonem (§ 3, § 50 a násl. správního řádu), jakož i zásada rychlosti a ekonomie řízení (§ 6 správního řádu). V souladu s § 52 věta druhá správního řádu není správní orgán návrhy účastníků řízení vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci. Úvahy, jimiž se správní orgán řídil při hodnocení důkazů, uvede do odůvodnění svého rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat zejména úvahy, jimiž se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí (důkazů) a při výkladu právních předpisů, a dále informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Pokud správní orgán některý z navržených důkazů neprovede, musí být z rozhodnutí zřejmé důvody, které ho k takovému postupu vedly (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
17. V projednávané věci silniční úřad řádně odůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobce na provedení dalších svědeckých výpovědí a návrhu na vyžádání znaleckého posudku z oboru silniční dopravy (viz str. 15 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný tento procesní postup silničního úřadu k odvolacím námitkám přezkoumal, soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Žalobci lze v obecné rovině přitakat, že k posouzení znaku nutné komunikační potřeby předmětné komunikace nestačí jen „odborná znalost“, nutná je nepochybně i „místní znalost“ posuzované cesty a jejího okolí. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že těmito kompetencemi úřední osoby silničního úřadu nepochybně disponují. Je to právě silniční úřad, jehož povinností je učinit skutková zjištění ohledně průběhu a stavu

posuzované komunikace a případných dopravních alternativ. A zjištěné skutečnosti následně zhodnotit ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a správními orgány citované judikatury. „Místní znalost“ poměrů silniční úřad v projednávané věci získal nejen na základě řady mapových podkladů, které obstaral, ale také na základě svědeckých výpovědí, vyjádření účastníků řízení. Poté projednal podanou žádost při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě, kdy zjišťoval poměry na posuzované komunikaci a v místě v úvahu připadajících alternativ komunikačního spojení nemovitostí. Místní poměry silniční úřad patřičně zachytil v rozsáhlé fotodokumentaci. Žalobce nekonkretizuje žádné okolnosti, které by měly být zhodnoceny na základě takových odborných znalostí, jimiž by silniční úřad nedisponoval. Žalobci nic nebránilo, aby znalecké posouzení dopravních alternativ k dotčenému úseku předmětné komunikace v řízení o jeho žádosti předložil. K tomuto kroku žalobce nakonec přistoupil v odvolacím řízení.

18. Na podporu tvrzení, že na jeho pozemcích se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, neboť není dána nutná komunikační potřeba této komunikace, žalobce spolu s odvoláním předložil odborné vyjádření X. Bylo povinností žalovaného, aby se přezkoumatelným způsobem s předloženým důkazem vypořádal. Jak soud uvedl shora, z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí rozvést úvahy, kterými se řídil při posouzení podkladů (důkazů) pro rozhodnutí. Dle judikatury správních soudů je rozhodnutí nepřezkoumatelné, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů.
19. Soud musí dát žalobci za pravdu, že žalovaný na předložený důkaz a jeho závěr, že na pozemcích p. č. X, X, X, X, X, X, X a X se nachází alternativní plnohodnotná dopravní cesta k posuzované komunikaci, reagoval více než stručně a velmi obecně. S předloženým odborným hodnocením se žalovaný v podstatě vypořádal pouze sdělením, že *„zcela ignoruje současný stav v daném území, resp. nepřihlíží k vlastnickým právům a hlavně nedodržuje základní podmínku a to je již stávající existence prokazatelné alternativy bez jakéhokoli pochybnosti“*. Takové hodnocení důkazu nemůže obstát, a to při nejlepší vůli ani ve spojení s obsahem správního spisu a prvostupňového rozhodnutí. Silniční úřad se zcela shodnou dopravní alternativou, kterou jako srovnatelnou identifikoval v odborném posouzení X, nezabýval, žádnou zmínku konkrétně o pozemcích p. č. X, X a X soud v rozhodnutí silničního úřadu nenalezl. Z povšechného hodnocení odborného posouzení ze strany žalovaného tak není zřejmé, jaké konkrétní vlastnické vztahy a stav v území mělo toto odborné posouzení ignorovat a zejména jaký vliv to mohlo mít na odborníkem na dopravní cesty učiněný závěr, že k posuzované komunikaci alternativní spojení existuje. Žalovaného opačný závěr, že nebyla dodržena podmínka stávající existence prokazatelné alternativy, není podložen žádnými konkrétními přezkoumatelnými úvahami. Rovněž není zřejmé, proč žalovaný namítal, že je nutné alternativu posoudit v celém jejím průběhu. Odborné vyjádření identifikovalo pozemky, na nichž X po místním šetření našel dopravní alternativu z místní komunikace. Celý průběh dopravní cesty byl v odborném vyjádření zakreslen ve dvou alternativách, přičemž bylo uvedeno, že na tuto alternativní komunikaci se lze dostat z pozemku p. č. X, na kterém je opravená komunikace napojující se na místní komunikaci č. II/290. Požadavky, resp. výhrady žalovaného není v tomto směru jasné. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry odborného posouzení vyvracely.

20. Soud se pak neztotožnil ani s hodnocením předloženého souhlasu manželů X k užívání jejich pozemků veřejností k průchodu a průjezdu. Soudu není zřejmé, na čem žalovaný staví požadavek, že souhlas musel být datován a musel být dán výslovně již v době podání žádosti. Řízení o určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 správního řádu je zvláštním typem správního řízení, jehož účelem je vydání deklaratorního rozhodnutí, nikoli založení právního vztah a vznik práv a povinností. Uvedené ustanovení umožňuje vydat deklaratorní rozhodnutí jak o existujícím vztahu, tak i o takovém vztahu, který v době vydání tohoto rozhodnutí již neexistuje, ale v minulosti existoval. „*V tomto deklaratorním rozhodnutí správní orgán rozhodne o tom, zda určitý vztah vznikl a kdy se tak stalo a zda takový stav trvá nebo již zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo.*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně z 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57).
21. Z pohledu existence veřejně přístupné účelové komunikace na žalobcových pozemcích je tedy rozhodné, zda byl naplněn i čtvrtý znak, a to nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba posuzované komunikace, v době vydání rozhodnutí. K existenci alternativní veřejně přístupné účelové komunikace, stejně jako v případě posuzované komunikace, není třeba konstitutivního rozhodnutí silničního úřadu, nýbrž naplnění zákonných znaků účelové komunikace veřejně přístupné ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Bylo povinností žalovaného řádně se vypořádat se závěrem, že taková alternativa se na identifikovaných pozemcích nachází, a to i s ohledem na souhlas manželů X s užíváním jejich pozemků veřejností.
22. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za daného stavu je předčasné řešit, zda žalovaný dospěl ve shodě se silničním úřadem ke správnému právnímu názoru, že na části žalobcových pozemků existuje veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tento závěr, stejně jako samotné hodnocení odborného vyjádření X, nemůže soud předjímat.

V. Závěr a náklady

23. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. písm. a) s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
24. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil soud věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. V dalším řízení bude povinností žalovaného znovu se, v duchu zásady volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu, zabývat předloženým odborným vyjádřením X z hlediska, zda dostatečným způsobem prokazuje existenci srovnatelné alternativní cesty ke konkrétním nemovitostem, o nichž silniční úřad uvedl, že posuzovaná komunikace je jejich jediným dopravním spojením.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. Žalobce byl se svou žalobou úspěšný, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a

příprava zastoupení a podání žaloby
[§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,
o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)],
a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za tři úkony právní služby
(§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 6 800 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 8 228 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. březen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu